Ч. 171. Четвер 31 липня (13 серпня) 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Румуньский король в Ішлю а політика. — Ще про угорскі скандали. — Справа нещасливої пригоди на маневрах коло Білека. — Рух македоньский).

Як вже звістно з телеґрамів, принимав король Кароль румуньский в Ішлю на авдиенциї міністра справ заграничних ґр. Голуховского, а той ходив опісля до Є. Вел. Цісаря. Вже сам сей факт вказує на то, що гостина румуньского короля в Ішлю має значінє політичне. Декотрі віденьскі ґазети доносять тепер, що в розмові короля з міністром розходило ся о важне порішенє. Австрийский кабінет слідить пильно як за положенем на Балкані так і за відносинами в Сербії, де диктатура офіцирів, що убили короля, стає щораз небезпечнійша. Тісна звязь межи Румунією а Австро-Угорщиною, котра проявляє ся ще й в тім, що межи обома державами єсть і умова на случай війни, мусіла наклонити румуньского короля до того, щоби він підчас своєї подорожи до купелів порозумів ся в згаданих справах таки і з Цісарем Франц Йосифом і єго міністром. Поки що не грозить на Балкані ніяка безпосередна небезпечність, але проста печаливість о загальне добро вимагає того, щоби заздалегід порозуміти ся на всяку евентуальність.

Ґр. Володисл. Сапарі зробив медвежу прислугу свому приятелеви: ґр. Кін-Гедерварі скінчив свою ролю, але скандалам нема кінця; нема ще тих, що посередничили в справі підкупства, а коли їх може удасть ся зловити, то чей аж тоді все докладно вияснить ся. Головним посередником був, як звістно, Дінеш і може бути, що полициї удасть ся єго зловити. Пештеньска полиция подає в сій справі таку звістку: В послідних днях одержала полиция вісти, після котрих можна майже на певно сказати, в котрім напрямі Мартин Дінеш втікав і де він тепер перебуває. Вислїджено, що Дінешови удало ся втечи до Анґлії і дня 5 с. м. він приїхав до Льондону. Редактор Гедї, що їздив з Дінешом аж до Берлина, вернув назад і розповів, що Дінеш купив в Берлині карту корабельну на імя Гедї з жінкою до Америки. Корабель, котрим Дінеш мав їхати, відходив з Ліверпуля. Пештеньска полиция віднесла ся зараз до ліверпульскої а та відповіла, що Дінеш переписав свою карту на пароход „Цедрік“, що мав дня 7 с. м. відплисти до Америки; але він тим кораблем не поїхав, бо на другий день переписав карту знов на третий корабель. Єго не удало ся зловити. Зловлено лиш журналіста Больґера, котрого за всілякі обманьства пошукувала віденьска полиция. Льондоньска полиция єсть певна того, що Дінеш перебуває в Льондоні і що єго удасть ся зловити.

Дня 20 липня відбували ся в окупованих краях маневри і полк піхоти ч. 12 машерував підчас найбільшої спеки з Требінє до Білека. Вже майже доходив до Білека, коли по дорозі згинуло відразу 15 людий від удару сонця. Ґазети зараз потім підняли були крик, говорено, що причиною нещастя була команда войскова, бо людем не давано спочити, не зроблено віякої пільги і не постарано ся о воду. Не маючи ніяких певних даних, ми о сій справі нічого не писали і аж тепер можемо донести, що виказало слїдство. Отже слїдство показало, що воду для людий і зьвірят забрано з дому, але опісля по дорозі не позволено набирати; так само не позволено довше спочивати. До того була ще страшна спека, бо 37 степенів Реоміра, люди стали падати, а команда не постарала ся і не подбала о то наперед, щоби дати в таких случаях потрібну скору поміч. Висші власти войскові зарядили відповідне укаранє виноватих.

З Софії доносять, що репрезентанти внутрішної орґанізациї в Македонії розіслали до дипльоматичних аґентів держав европейских проклямацию, в котрій заповідають ворохобню і кажуть, що спокій настане аж тоді, коли буде іменований християньский і від Порти независимий ґубернатор в Македонії і коли реформи будуть переводити ся під контролею держав европейских.

43)

РУСЯВЕ ВОЛОСЄ.

(З анґлійского — **А. Серджента**).

(Дальше).

24.

— Але я мушу єї видіти — сказав Оствальд.

— Хочеш силою вдерти ся до неї? — спитала Дияна.

— Коли так мусить бути, то навіть і то — відповів.

— Зажди хвильку — сказала по хвилиці надуми — пійду ще раз до неї. Сідай, Юрий. — Я зараз верну сюди.

Она вийшла з комнати. Юрий не сів; ходив неспокійно сюди і туди і той час, заки Дияна вернула, видавав ся єму вічностию. Але в дійстности она ледве десять мінут забавила. Она пійшла до Джессиної комнати, аби там просити за Юрием. Джессин безнастанний опір, аби не бачити мужа, почав ґрафиню непокоїти і видав ся їй нерозумілим. Після єї гадки було в тім щось неприродного і она не могла того виправдати лише самою недугою Джессі. Тут мусїло щось ще бути.

Джессі лежала в ліжку з лицем оберненим до вікна, крізь котре могла бачити зелену мураву і високі дерева парку. Дияні видало ся, немов би в єї лици настала якась зміна, було незвичайно бліде і запале, а чорні, синяві обвідки виступили під очима як ще ніколи. Дияна кинула на доглядачку скорий, питаючий погляд; легке, ледве замітне потрясенє голови було відповідию. Що та відповідь мала значити, було ясне. Пани Оствальд погіршило ся.

— Люба Джессію — почала Дияна дуже лагідно і нахилила ся над нею. — Юрий прийшов і хоче конче увійти сюди і побачити вас.

Немов би легкий мороз перейшов по цілім Джессинім тілі. Она зібрала цілу свою силу, а відтак відповіла спокійно:

— Добре, тепер може прийти.

Ґрафиня Гексем сказала щось до доглядачки і та подала недузій кілька покріпляючих капель. Відтак вийшла до другої комнати, аби лишити в спокою чоловіка з жінкою при їх першій стрічи по так довгій розлуці.

Юрий увійшов скорим кроком. З тревогою обернув свій погляд на ліжко. Там лежала она — жінка задля якої він так богато терпів — і він пізнав на перший погляд, що над нею витає вже неумолима смерть. Тепер, коли він єї бачив, було би нерозумно вговорювати в него, що їй з кождим днем ліпше і она приходить до сил; він знав так добре, немов би єму ангел з неба сказав, що ніхто з таким видом в лици не призначений на довго для тої землї. Не було нічого страшного в тім виді, але погляд єї очий був такий, немов би з них визирала душа, що вже нічого спільного не має з земскими ділами. З легким скриком кинув ся коло єї ліжка на коліна і став вкривати поцілуями єї вихуділу руку. Він не знав, длячого заволоділа ним та пристрастна ніжність, він знав лиш, що при першім погляді в Джессині очи, на єї тихо і спокійно лежачу стать, на вузкі руки, посинілі виски — стратив цілком спокій і волю над собою.

Джессі була майже цілком спокійна. Єї першого, немов наляканого погляду він не замітив. Она лежала і глядїла на него своїми поважними, немов задуманими очима і обіймила своїми сухими пальцями єго руку, але не говорила нічого. Коли Юрий стрітив єї щирий погляд, вирвались єму мимохіть напрасно висказані слова:

— Джессію, Джессію! На що ти то зробила? — Она хотїла взяти свою руку, але він сильно держав єї.

— Лише аби ти знов зле мене не зрозуміла — говорив він дальше — я не говорю того, о чім ти гадаєш. Питаю лише, длячого ти сама себе обжалувала, длячого віддала ся сама в руки суду, длячого тілько нещастя привела на нас всіх?

Тоді она спитала:

— Ти гадаєш, що то було зле?

Про убитого консуля Ростковского не добре відзивають ся в Софії, де его знають ще з вісімдесяти років минувшого століття. Ростковский був тоді секретарем росийского консуляту в Софії. Був то, кажуть, чоловік загально нелюблений, бутний і лютий. Бувало ходив з нагайкою і бив нею службу, навіть жандармів. Може дуже легко бути, що до его убитя причинило ся і его власне жорстоке виступлене.

„Нов. Время“ обговорюючи послідні події в Македонії, каже, що остаточно треба буде турецку жандармерию і поліцию поставити під команду росийских і австрийских офіцирів та зреорґанізувати цілу адміністрацию в Македонії.

Новинки.

Львів дня 12 го серпня 1903.

— **Іменованя і перенесеня.** П. Міністер просьвіти іменував головного учителя при семинариї учительскій в Заліщиках, Володимира Марковского, головним учителем при семінариї учительскій в Станиславові, — Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів перенесла асистентів почтових: Альфреда Кобера зі Станиславова до Ряшева і Александра Слизюка з Заліщик до Підволочиск.

— **Оповістка.** Пересічна ціна торгова свинини в місяци липни 1903 р., маюча служити після ціс. розпорядженя з 15 вересня 1900 Д. з. д. ч. 154 за підставу до виміру відшкодованя зі скарбу державного за свині на заріз (Schlachtschweine) вибиті на основі згаданого розпорядженя в місяци серпни 1903 р., виносить 98 сот. за кільоґрам, що сим ц. к. Намістництво подає до відомости.

— **Конкурс.** Ц. к. Дирекция зелїзниць державних розписує конкурс на посаду зелїзничого лїкаря з осїдком в Стрию. Поданя треба вносити до дня 26 серпня до дирекциї зелїзниць у Львові.

— **Ювилей часописи.** Дня 8 с. м. минуло 200 лїт від часу, як вийшло перше число дневника „Wiener Zeitung“. Первістно називала ся нинїшна віденьска урядова часопись „Wiennerisches Diarium“. Найстарша нинї між віденьскими часописями, належить також до найстарших дневників в сьвітї, бо лише сїм инших часописий перевисшають еї віком. До них належать: „Magdeburgische Ztg.“, що почала виходити в 1626 р., „Gazette de France“ (1631), „Königsberg Hartungsche Ztg.“ (1660), „Leipziger Ztg.“ (1660), „Londoner Gazette“ (1665), „Augsburger Postzeitung“ (1686) і „Edinburger Gazette“ (1699). В ювилейнім дни видала „Wiener Ztg.“ надзвичайне число у видї великого тому in folio, що числить 156 сторін тексту і 24 сторін інсератів. Подано в нїм історию повстаня і розвою дневника в серии статий оброблених на основі редакцийних архівів.

— **Проби вартости нових армат.** Коло Нового Торга у віддаленю 7 до 8 клм. почали піонїри будувати три форти, на котрих має ся випробувати силу нових армат (гавбиць) і куль екразитових. Форти будуть построені з зелїзних шин, бальків і каміня. Для піхоти буде ся крім того 4 шанцї. Будова іде дуже повільно, бо ґрунти, на котрих станути форти, суть каменисті, а доїзд до того місця утруднений наслїдком розмоклої від дощів землї. Воздушна лїнія куль з гавбиць буде виносити 7 до 8 кільометрів. На тім просторі лежить один присїлок Бір, зложений з 29 домів. На час проби гавбиць т. е на днї 26, 27 і 28 с. м. перенесуть ся всї жителї сего присїлка до сусїдних сїл, бо кулї можуть і там падати. В тих войскових вправах возьме участь 6.000 піхотинцїв і одна батерия гавбиць, що приїде з Кракова на военній стопі і розмістить ся коло Н. Торга над берегом Дунайця. Дня 23 с. м. приїдуть до Н. Торга мінїстер війни, шеф ґенерального штабу, ґенеральні інспектори артилериї і інжинериї та богато инших висших офіцирів.

— **Маєтність Заставцї** в повітї підгаєцкім купила від спадкоємцїв бл. п. Еміля Торосевича п. Роза Каган за 500.000 кор.

— **Вибух в лябораториї Миколяша.** Вчера о 5 год. рано варив бухгальтер дроґериї Петра Миколяша і Ск-и, Людвик Кухар в ляборатории тої-ж дроґериї, поміщеній в пивници побіч маґазинів, якусь масу у великім кітлї вмурованім в кухню. Крім него був там ще помічник торговельний Франц Еренфельд і ляборант Ілярій Когут. Около 6 год. казав Кухар ляборантови влити до кітла ще баньку терпентини. Когут зачав наливати терпентину, аж нараз плин в кітлї вибух зі страшенним гуком та розбризнув ся по цїлій ляборатори і займив ся, так, що цїла ляборатория в одній хвили станула в полуміни. Всї три там присутні видобули ся лиш з великим трудом з того огню до сусїдного маґазину в пивници, а звідтам на гору. Всї дуже попарили ся. На місце катастрофи прибула зараз сторожа пожарна, але з причини диму і огню не могла дістати ся до середини пивницї, отже обмежила свою акцию на заливаню водою маґазинів, щоби не дати огневи ширити ся. Попарених відставлено до шпиталю. Стан Людвика Кухара і Ф. Еренфельда есть грізний. Когут має ся трохи лїпше.

— **Несовістна конкуренция.** В Турцї отворив пекар Вольний пекарню і ведучи еї взірцево, робив місцевим пекарям конкуренцию. Пекарі взяли ся поборювати его і вкінци примусили, що він увійшов з ними в спілку. Але вскорі спілка розбила ся, бо п. Вольний пересьвідчив ся, що пекарі обманюють его і почав на ново вести пекарню на власну руку. Між тим дня 2 с. м. вибух пожар в домі, де містила ся пекарня Вольного, котра згоріла до тла. Нема сумнїву, що виновниками огню були конкуренти-пекарі. В огни погиб і пекарский челядник Ів. Лер.

— **Перехід на католицизм.** З Константинополя доносять, що мешканцї Перами малого місточка, що лежить на півострові Азиї Меншої „Капудас“ перейшли громадно на католицизм. Число принявших католицизм виносить 6000 осіб.

— **Присяга рабінів.** В наслїдок звістної різнї в Кишиневі з'їхало ся до Кракова около 50 рабінів з ріжних сторін сьвіта, а то з Галичини, Чехії, Морави, Угорщини, Росиї, Румунії, Німеччини, а по одному з Франциї, Палестини і Каіру. В недїлю в полудне о 12 годинї зійшли ся рабіни в старій божници і убрані в білі талеси, зложили торжественно присягу перед тисячами зійшовших ся жидів. Рабін Горовіц держав в руках тору і стоячи перед отвертою „сьвятою скринею“ („кивотом“), читав голосно слїдуючу присягу, а присутні рабіни повтаряли еї всї враз: „Нинї в перший день тиждня, місяця аб (5) 5663 р. від сотвореня сьвіта ми рабіни, зібрані з ріжних країв сьвіта в старій божници в Кракові, присягаємо ритуальну присягу: сьвідчимо ся іменем Всемогущого Бога, сотворителя землї і неба і заявляємо, що оповідане о убийстві ритуальнім, ширене людьми ледащими і злої волї, котрі наших братів Ізраілитян від соток лїт в ріжних краях обжаловують, мов би то они уживали до релїґійних цїлий крови походячої від нежидів і нежидівок, або мов би звичай, або припис традицийний, якої небудь секти, або загалу Ізраілитян наказував, есть підлою і брехливою байкою. Також в нїякій книзї сьвятого письма: анї в біблії, анї у пророків, анї в талмудї вавилоньскім, або єрусалимскім, анї в Сафрах, анї в Сіфрух, анї в Мехілте, анї в Тосефте, анї в Мідрашу, анї в Сохарро, анї в нїякім кабалїстичнім дїлї, анї також в кодексї приписів Шулхан-Арух, анї

— Джессю — сказав Юрий — а як би я був тебе не покидав, чи й тодї була би ти віддала ся судови?

Перший раз змішала ся. Еї повіки судорожно кліпали, уста почали дрожати.

— Ох, чого ти мене питаєш? Не знаю — не знаю.

— Длячого ти то зробила, Джессю? — повторив він — на що тілько лиха накоїла нам всім? Лише аби мати чисту совість і спокій?

Она кілька хвиль мовчала і сказала відтак слабим голосом:

— Не можу тобі всього сказати. Що то — тепер — поможе? Я гадала, що може хто инший міг би бути обжалований. Я чула від доктора Прайса, що підозріне паде на кого иншого і —

— Від доктора Прайса? Того лїкаря, що мене лїчив? А на кого він мав підозріне?

— Він підозрівав — тебе.

— Я так гадав — я так гадав! І ти — ах, моя любко, якже мало я тебе знав! Але я був би волїв тисяч раз тяжшу кару перетерпіти, як бачити, що ти терпіла!

— Ах! — чогож ти мене покинув? — відповіла она, не зводячи очий з еї лиця. То був одинокий докір, який змогла зробити єму.

— Чого? — вирвалось у него з уст як стогін і немов полуда злїзла єму з очий. Доси і сам перед собою і перед иншими обставав при тім, що не зробив нїчого несправедливого і строгого, але нараз побачив себе в тім сьвітлї, в якім мусїв видавати ся Джессі, Диянї, Сибіллї, Алїсиї. Про кого думав він в цїлій тій нещастній справі! Лише про себе самого і своє власне щастє. Про Джессину біду, про еї борби, еї потреби він нїколи а нїколи не журив ся — і она умирала задля того, що він о неї не дбав!

— Джессю, Джессю! — застогнав. — Чи можеш менї простити? Аж тепер пізнаю, що я завинив.

— Ти? — сказала тихо. — Ти нічого не зробив, ти пійшов лише від мене і то було для нашого добра. Я часто роздумувала над тим, що поступила дуже нерозважно і глупо, але я бояла ся — о тебе —

Еї голос урвав ся — перший раз.

— І длячогож ти так о мене бояла ся? — спитав напрасно — що могло привести тебе на гадку, що менї може грозити небезпечність?

Она задрожала і притулила ся до него.

— Не питай мене — шептала майже нечутно.

— Мушу тебе питати. Ах, любко, тайна тої цїлої справи така прикра, така страшенна — розвяжи менї ту загадку, як умієш, заки —

Він ждав, але нї одно слово не вийшло з еї уст. Він майже сумнївав ся, чи она его чула. Еї лице, ніжне лице стало майже сіре, запалі очи виглядали, немов би хотїли замкнути ся. Юрий поцїлував еї в уста.

— Люба, скажи менї — скажи менї — заки ще час. Ти не струтила того чоловіка з вікна — не покалїчила ножем его пальцїв. Менї видає ся, що я нїколи в то не повірив би, хоч би ти й тисяч раз впевнювала мене о тім. Я не можу в то повірити, Джессю. Ти того не зробила! Але хто то зробив?

Пристрастна щирість, яка з его голосу звучала, прикликала еї здаєть ся до житя і додала їй нових сил. Она отворила очи, але все ще нічого не говорила.

— Наші душі говорять з собою, як ще нїколи — сказав він. — Тепер ти мене не обманиш. Скажи менї так, як би ти стояла перед лицем Бога, хто убив Стефана Ера?

Она кілька разів порушила устами, заки могла добути голос. Вкінци відповіла:

— Ти, ти убив его, а я стояла коло вас.

З голосним криком вхопив еї Юрий на ново в обійми.

— Моя любко — моя любко — а я не знав о тім, я гадав, що то був лиш такий страшний сон, що менї нераз здавало ся, немов би я пригадував собі на то. Я не тямив себе тодї — я був в горячцї — я не знав, що роблю. Ох, Джессю, коби ти була менї то сказала! А я був такий лютий, що чув відразу перед тобою за то, що сам зробив власними руками! Як можеш менї то простити?

— Я вже давно простила — шепнула.

— Ти найблагороднїйша женщина, яка коли була на сьвітї, а я найгірший муж.

— Тепер пізнаєш? — шептала Джессі. — Не уважаєш мене вже за злу? Я не могла умерти, доки тобі того не сказала… я знала, що була би тобі оповіла, коли би мене о то спитав. Тому — старалась я — держать тебе здалека від себе.

— Моя люба! Моя благородна мученице! Ах, чомуж не можеш ти хоч ще короткий час лишитись при менї, аби я тобі міг доказати, як я тебе люблю! Хотїла бись зі мною остати?

взагалі в ніяких книгах видаваних стародавними, або пізнійшими, або теперішними рабінами, не виділи ми і не могли нігде знайти, щоби було приказом, приписом, звичаєм, або вказівкою, уживати крови нежидівскої до цілий ритуальних. Ми, зібрані тут рабіни, репрезентанти традициї, не чули ніколи і не знаємо о тім, щоби було приписом, або звичаєм якої небудь секти, або поодиноких осіб межи жидами, допускати ся подібного страшного і мерзкого діла. А як тепер по правді і щиро присягаємо, так допоможи нам Господи Боже у всіх наших підприємствах. Амінь!... Амінь! Амінь! крикнула зворушена до сльоз товпа на знак, що прилучає ся до торжественної присяги.

— **Убийство.** З Бродів пишуть: В неділю дня 9 с. м. лучила ся тут в торговли Пилатовича страшна пригода. Від трех тижднів був занятий у тутешного бляхарского майстра Ґурки бляхарский челядник зі Львова Йосиф Каняк, безженний, 28 літний паробок. До него прийшла в суботу 38-літна Вікторія Кулиньска, мати троїх дітий, що повдовівши перед 5 літами, навязала любовні зносини з Каняком. Каняк виїздячи зі Львова, обіцяв їй, що буде тижднево присилати з Бродів по 8 корон на єї удержане. Раз прислав гроші, але коли відтак два тиждні не присилав, Кулиньска приїхала за ним до Бродів. Там найшла єго в склепі Пилатовича, де Каняк харчував ся. По короткій острій суперечці вхопила Кулиньска зі стола ніж і вбила єго Каняковн в груди, так що той навіть не зойкнувши, упав на землю. Кулиньску арештовано, а Каняк по кількох мінутах помер.

— **Месть злодія.** Перед кількома місяцями ставав зарібник Михайло Долиньский за съвідка в суді в справі крадежи индиків, якої допустив ся звістний злодій Возьняк. Съвідок зізнав при розправі так некористно для Возьняка, що суд засудив злодія на кару вязниці. Оногди вийшов Возьняк на волю, а стрітивши вчера рано Долиньского на улици Зеленій, так сильно побив і поранив єго острою лопатою, що аж стация ратункова мусїла давати єму поміч.

— **Великі російскі маневри** відбудуть ся в ґуберніях сїдлецкій і люблиньскій. В склад північної армії, що буде стояти під приказами ґенерал-поручника Боґолюбова, увійдуть: 15 корпус, 16 дивізия піхоти, 1 бриґада стрільців, 46 бриґада резерви, 15 і 4 дивізиї кавалерії і артилерию; разом 64 баталіонів, 97 пушок, 54 ескадрон, 15 сотень, 20 кінних пушок, пів батериї саперів і табор батериї. Полудневою армією буде проводити ґен. поручник Хрещатіцкий; она буде складати ся з 14 і 19 корпусів армії, 72 батерий, 112 пушок, 18 ескадрон, 20 мін, 16 кінних пушок, пів батерий саперів і одного табору батериї. Конець маневрів припадає на день 6 вересня.

— **Нещаслива операция.** Др. Ернест Пік, штабовий лікар в Ярославі, сам собі зробив операцию на нозї, але так нещасливо, що дістав заказеня крови. З того виязало ся відтак запалене легких і недужий по тридневних муках закінчив житє. Тіло нещастного перевезено до Праги.

— **Померли** в послідних днях: В Райхенгаль в Баварії, Адольф Шіль, полковник в бурскім войску в часї послїдної війни Бурів з Анґлійцями, проживши 45 літ. Він був комендантом віддїлу німецких охотників. Дня 21 жовтня в битві під Елянделяґте під Ледісміт тяжко ранений в ногу попав ся до неволї. Раненy ногу віднято єму в анґлійскім шпитали. Повернувши з неволї до Европи, наміряв Шіль виголошувати відчити про бурску війну. В кількох німецких містах виголосив справдї такі відчити; мав він мати також відчит у Відни в минувшім році і длятого прибув до столиці Австриї, але саме в домі, де мав відбути ся відчит, занедужав і більше вже не підняв ся з постели. Єго похорон відбув ся передвчера. — У Львові помер Власій Рудницкий, частковий властитель більшої посїлости в 39-ім році житя. Похорон відбуває ся нинї, дня 12 с. м. в Топільници, коло Старого Самбора.

ТЕЛЄГРАМИ.

Ішль 12 серпня. Король румуньский відїхав о 10 год. рано до Ґастайн.

Відень 12 серпня. Дневник розпоряджень войскових оголосив усуненє з дотеперішних становищ: команданта VI бриґади гірскої ґен.-майора Драґоніґо, команданта 12 полку піхоти, полковника Тирека і підполковника того полку Ґрінцвайґа.

Відень 12 серпня. Дневник розпоряджень для армії доносить в звязи з пригодою в Білеку (гл. „Вісти політичні"), що поручник Ернест Емайр з 12 пп. одержав в специяльнім декреті похвалу від міністра за розумне і відповідаюче цїли поступоване підчас маршу серед надзвичайних обставин.

Рим 12 серпня. В Неаполи, в Каренії і цїлій всхідній Сицилії дало ся вчера рано почути досить сильне землетрясенє.

Париж 12 серпня. Підчас катастрофи на електричнім трамваю згинуло 84 людий. Катастрофу збільшила ще та обставина, що люди сперли ся коло каси і жадали звороту 15 сентимів (сотиків). Згорів цілий поїзд. Ще вчера рано було на місци катастрофи так горячо, що полиция і сторожа пожарна майже не могли нічого робити.

Она неспокійно порушила ся в єго обіймах.

— Так! — відповіла — тепер хотіла би я жити.... Але вже за пізно. Тебе надто довго не було.

— Я убив тебе — скрикнув — я подвійний — подвійний убийник!

— Нї, причина лише та, що я не могла тілько видержати, що може змогли би инші жінки.... Юрий, ти любиш мене?

— З цїлої душі!

— Ти не позволиш, аби — моя дитина — але о мнї гадала?

— Она буде о тобі згадувати як о сьвятій, моя дорога любко!

— Ах нї ... лише як о такій, що любила тебе і єї. Прости менї, Юрий, всьо, що витерпів ізза мене. Я сама бачу, що зле поступила.... Але я гадала лише о тім, аби тебе охоронити. Бог простить менї то, тепер, коли — іду до него.

— Лиши ся коло мене, любко, любко, ти не підеш від мене — кричав Юрий, як вже неодин перед ним в найбільшім жалю, але він кликав на дармо. Бо не скінчив говорити, як змінили ся блїді черти лиця жінки, котру він так любив. Повіки замкнули ся, кути уст легко опали, голова лежала спокійно на подушці, немов би заснула. Послідна хвиля прийшла — немов би нагле, але для окружаючих єї не несподівано і то було найбільше щастє, якого можна було бажати бідній Джесси, що она на руках мужа зійшла з сего сьвіта, на котрім тілько натерпіла ся.

В послідній годині заблисло їй щастє.

25.

І осінь розсипала своє жовте листє і зима свої білі снігові платки по гробі Джессі, і весняні цьвіти зацвили на нім і літо засипало єго рожевими листками і знов прийшла осінь. Том і Сибілля вже давно побрали ся, Алісия віддала ся цілком пеканю своїх сиріт і оповідано собі, що др. Прайс старав ся о єї руку, але аж коли минула друга зима і друга весна умаїла землю цьвітами, відвідав Юрий Оствальд перший раз місце, де єго жінка замкнула очи. Він від дня похорону не був в Вичфорді. Ті, що знали історию єго і єго жінки, були готові сумнївати ся о єго щирости, але по короткім часї їх сумнїване замінило ся в зачудоване.

Бо перша річ, яку Юрий по похоронї зробив, було то, що він всюди розголосив, як Джессі для него пожертвувала ся. Він майже благав суд, аби назначив єму таку кару, як она відтерпіла, заявив готовість відпокутувати у всякий можливий спосіб за свій блуд; але стрітив ся з правними перепонами. Єго зізнань не хотіли приймити. Юрий не міг совістно признати ся, що умисне убив Стефана Ера; він щось трохи собі пригадував, але не цілком. Навіть сьвідоцтво д-ра Прайса не помогло. Ніхто не міг потвердити неправдивости Джессиного оповідання і Юрий з болем серця мусів признати, що нічого не осягнув своїм признанєм — і що тепер неможлива річ для него цілком очистити Джессине імя від вини.

(Конець буде).

За редакцію відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).